

ยกกายบูชาพระ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากคต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ดอกไม้ถ้ามันอยู่ในป่ามันก็อยู่เป็นดอกไม้ป่า ดอกไม้เราเอามาบูชาพระ ดอกไม้ที่ถึงได้บูชาพระ ถ้าอยู่ในป่าก็เป็นธรรมชาติของเขา พอเป็นธรรมชาติของเขามันก็แบบว่า เราคิดว่าดีใช้ไหม เพราะว่ามันเป็นธรรมชาติเกิด เรามองแต่ความสวยงาม อันนั้นเปรียบเทียบไง เราเปรียบเทียบว่า ถ้าดอกไม้ที่อยู่ในป่ามันก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ก็ว่ามันต้องผลิออกมา แล้วก็ต้องโรยราไปโดยธรรมดา

อันนี้ดอกไม้เปรียบเหมือนหัวใจของเรา ถ้าหัวใจของเรา เห็นไหม นี่บูชา เอาดอกไม้ขึ้นไปบูชาพระ เรามาทำบุญกุศล อันนี้ยังไม่ได้บูชาพระ ถ้าเราบูชาพระนะ เราเอาดอกไม้บูชาพระ เราเอาตัวเรานั่งสมาธิ เวลาเรานั่งสมาธิขึ้นมาเราเอาตัวเราทั้งหมดบูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มันเป็นการบังคับใจ ถ้าเราบังคับตัวเราเอง มันจะได้ประโยชน์ขึ้นมา

ดอกไม้เกิดขึ้นมาแล้วก็โรยราไปโดยธรรมชาติของมัน มันก็ได้สวยงามไปตามธรรมชาติ ธรรมชาติมันก็ส่งผลกันไป พอมันเป็นปุ๋ยเป็นอะไรไปโดยธรรมชาติของมัน แต่เวลาเราเกิดเราตาย เวลาเราเกิดขึ้นมาชาติหนึ่ง ธรรมชาติของเรา เราเอาชีวิตเราตั้งตั้งแต่เกิดมาจนตายไป ผจญกับความทุกข์ยากไปตลอดชีวิตอย่างนั้นหรือ ทำไมเราไม่คิดแปลงตน

ดอกไม้มันบูชาพระนี้ ตัวดอกไม้เองไม่รู้เรื่อง แต่คนที่เอามาบูชาพระ คนนั้นต่างหากเขาได้บุญกุศล เพราะสิ่งที่บูชาพระนั้นเป็นอามิสทาน นี่ดอกไม้บูชาพระกับอาหารเครื่องบริโภคนบูชาพระนี้เหมือนกัน ปัจจัย ๔ เครื่องอยู่อาศัยเอาไปบูชาพระ บุญกุศลได้เหมือนกัน เป็นอามิสทานเหมือนกัน ถวายทานนี้เป็นถวายทานไป

แต่ถ้าบพษาพระ เห็นใหม่ บพษาด้วยเครื่องหอม บพษาด้วยรูปเทียนเหมือนกัน พอเหมือนกัน กิจของสงฆ์ เห็นใหม่ ภัตกิจ คือการบพชนอาหาร นี่ก็เป็นกิจอย่างหนึ่ง วัตรปฏิบัติ วัตรปฏิบัติทานัน ก็เป็นกิจอย่างหนึ่ง กิจของสงฆ์เป็นกิจทั้งหมด แต่ของเราเห็นว่าเวลาเรามาเสวย คือว่าเรามากิน ข้าวอย่างนี้มันเป็นความสุข เวลางานเราไม่คิด นี่เป็นกิจทั้งหมดเลย มีคุณค่าเท่ากัน

ไ้การบพษาก็เหมือนกัน บพษาด้วยอะไรละ นี่การบพษาอันนั้นเป็นบุญกุศลของเรา เราบพษา ขึ้นมา นี่เราเอาตัวเราเองขึ้นไปถวายทาน เห็นใหม่ เราเอาตัวเองเปรียบเหมือนดอกไม้ เราได้ถวาย ทานด้วยดอกไม้ รูปเทียน ของหอม ได้ถวายทานเป็นบุญกุศลกลับมา แต่ถ้าเราน้อมกลับมาเป็น ธรรมอีกชั้นลึกเข้าไป เราบพษาด้วยปฏิบัติบพษา เราเอาร่างกายของเราปฏิบัติบพษาเลย

พอบพษาไป อย่างที่เขาถามเมื่อวาน เห็นใหม่ พอบพษาไป พอจิตมันเริ่มสงบเข้าไป ความรู้ ความเห็นต่างๆ เขามาถามปัญหาว่าคนนั้นเห็นอย่างนั้น คนนี้เห็นอย่างนั้นนะ ความเห็นของเขา เลยว่า ความเห็นนั้นยังเชื่อถือไม่ได้ ความเชื่อถือไม่ได้เพราะอะไร เพราะว่ามันอุปาทานความเห็น ของเราภายในมันจะมีอยู่โดยธรรมชาติของมัน ความเห็นอันนั้นเชื่อได้ไม่ได้ เพราะว่าถ้าอุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่นของใจมันสงบเรียงลงไป อย่างที่ครูบาอาจารย์เห็นมันถึงน่าที่จะเชื่อถือได้ไง

ความเห็นเริ่มต้นก็เหมือนกับวัฏวนที่วนไป เห็นใหม่ ความกระทบกระทั่งวนไป จิตนี้ก็ เหมือนกัน จิตของเรากระทบกระทั่งมา คือว่ามันได้เกิดมา เกิดตายเหมือนดอกไม้เนี้ ดอกไม้เวลา มันโรยราไป ดอกใหม่ก็ผลิขึ้นมา แต่มันผลิเป็นดอกไม้ใหม่ขึ้นมา แต่หัวใจที่มันเวียนตายเวียนเกิด เวียนตายเวียนเกิดซ้ำๆ ซากๆ ขึ้นมา ภพชาตินั้นมันสะสมขึ้นมา แล้วพอเกิดขึ้นมา กระแสของ กรรมมันดับไป มันเห็นได้โดยธรรมชาติ เห็นได้โดยธรรมชาตินะเวลาจิตเป็นอย่างนี้ขึ้นมา แต่ เห็นแล้วมันควรจะเป็นความสลดสังเวชใจ ความสลดสังเวชว่าเราเป็นอย่างนั้นๆ เหรอ ว่าความ ระลึกอดีตชาติได้ แต่ความระลึกอดีตชาติได้ จะเชื่อมั่นได้หรือเชื่อมั่นไม่ได้ อันนั้นเราวางไว้

เพราะถ้าคนไม่มีปัญญา สรรพสิ่งที่เกิดขึ้น เหมือนเราเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาเนี้ เราทำธุรกิจขึ้นมา หรือทำงานขึ้นมา งานนั้นเป็นประโยชน์กับเราทั้งหมดเลย ถึงจะเป็นงานธรรมดา ออกกำลังกายก็ เพื่อให้ร่างกายมันสมบูรณ์ เห็นใหม่ นี่ถ้าเป็นงานขึ้นมา มันจะมีผลตอบสนองกลับมา จะเป็นผล สสนองตอบกลับมาด้วยความเป็นจริง หรือผลสนองตอบกลับมาในทางธุรกิจ อันนั้นเป็นผลสนอง กลับมา

อันนี้จิตนี้ก็เหมือนกัน มันมีผลสนองกลับมาเวลาเราพิจารณาไปๆ แล้วจิตมันสงบเข้าไปนี่ ผลสนองตอบกลับมาที่ความเห็นอันนั้น ผลสนองกลับมาแล้ว ถ้าเป็นเด็ก เห็นไหม เด็ยวันนี้เด็กพยายามจะไม่ศึกษา จะออกหาการหางานทำเลย พอได้เงินได้ทองขึ้นมา ความเห็นเงินครั้งแรกมันจะทำให้เด็กใช้ชีวิตแบบสุรุ่ยสุร่ายไป แต่ถ้าเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา เห็นแล้วส่วนนั้นเป็นส่วนน้อย จะเห็นนั่นปลายว่า ต่อไปเด็กหรือต่อไปถ้ามีโครงการศึกษาขึ้นไปถึงนั่นปลายมันจะได้ประโยชน์มากกว่า ความยาวไกล นี่ความเห็นอันนั้น

นี่ย้อนกลับมาถ้าใจมันเข้าไปเห็นนะ แล้วถ้าไปตื่นตื่นก่อน เห็นไหม มันก็เหมือนกับเด็กๆ นะ จิตนี้เป็นเด็กๆ จิตนี้เข้าไปประสบพบเห็นสิ่งนี้ปั๊บ มันจะทำให้ติดกับสิ่งนั้นไป หรือทำให้แบบว่า มีอารมณ์ร่วมไป เห็นไหม มันแบ่งแยกออกไม่ได้ อดีตชาติมันมีเด็ดขาด พระพุทธเจ้าบอกไว้ อดีตชาติเป็นพระเวสสันดร เป็นอะไร นี่ย้อนกลับมา แต่ท่านพูดมาเพื่อเป็นคติเตือนใจให้เป็นคำสอนใจ ไม่ใช่จะต้องให้เราไปทำแบบนั้นแล้วให้ต้องรู้แบบนั้น

พระอรหันต์บางองค์จะไม่เห็นสิ่งใดๆ เลย เป็นสุขขวิปัสสโก สุขสำเร็จไปข้างหน้าอย่างเดียว แต่ที่เห็นนั้นก็เป็นการอานาจาสนา แล้วเห็นไหมอานาจาสนา กับใจดวงนั้นนะถ้าเป็นประโยชน์ก็จะออกมาคุยเป็นประโยชน์ เป็นคติเตือนใจ ถ้าไม่เป็นประโยชน์จะออกมาพูดทำไม พูดให้ติดเป็นยาพิษหรือ มันเป็นยาเสพติด

เขาว่า “ธรรมะนี้เป็นยาเสพติด ศาสนานี้เป็นยาเสพติด” เข่าว่านะ

ขอให้มันเสพติดเถอะ ถ้าเราเสพติดธรรมะ แต่เราไม่เสพติดธรรมะ เราเสพติดความอยาก คือกิเลสตัณหาของเราต่างหาก ความมั่งง่าย ความสุขเอาเผากินนั้นนะทำให้พวกเราไม่ได้ทำประโยชน์ในศาสนาให้เข้าถึงหลักเกณฑ์ของศาสนาจริง เราถึงว่าไม่มั่งง่าย ไม่สุขเอาเผากิน ความเห็นสิ่งนั้นวางไว้ก่อน เพราะอันนี้ยังไม่เป็นประโยชน์

เวลาเราเข้าไปพบสิ่งใดนะเราวางไว้เพราะยังไม่เป็นประโยชน์ เราวางไว้ก่อน แล้วทำใจเข้าไป สงบเข้าไปๆ พอถึงเข้าไป พอมันผ่านวิกฤติหรือว่าผ่านการวิปัสสนาเข้าไปจนทำให้อุปาทานอันนั้นมันสงบตัวลง กลับมามันเป็นอันแก่นั่นล่ะ ถ้ามันกลับมาแล้วมันเป็นผลประโยชน์ เหมือนเงินทองเราสะสมไว้ๆ เราจะใช้ประโยชน์เมื่อไหร่ก็ได้ เราอย่าเพิ่งเร่งรีบไปใช้เงินใช้ทองก่อน ใช้เงินใช้ทองก่อนไปแล้วก็หาหน่ออยากไป เราสะสมไว้ๆ จนถึงจุดหนึ่งมันจะเป็นประโยชน์ขึ้นมา

นั้่นนะเวลาจิตมันสงบเข้าไป ความเห็นของเขา เขามาถามว่า “ความเห็นของเขาเป็นอย่งนั้นๆ ทำไมความเห็นเป็นอย่งนั้นๆ ควรจะเป็นอย่งไรๆ” มันย้งคิดเข้มาณะ คิดเข้มา สดลสังเวช เข้มาๆ สังเวชตรงที่ว่ เวลาเขาเห็น เขารู้เห็นนี้มันไม่เป็นประโยชน์กับเขา ไม่เป็นประโยชน์เลย คิดอยู่ในแง่ันั้นเลยๆ แต่ถ้าพอบอกว่ “เห็นใหม่ มันย้งนกลับมมาแล้ว มันน่าจะสด น่าจะสังเวช ตัวเอง ตัวเองต้องมาเป็นอย่งนั้นๆ” นี้มันจะช้งนกลับไป

แล้วมันย้งย้ง ย้งย้งกับอคติชชชช ย้งย้งกับความทุกข์ของเราที่ทุกข์มาตลอดไป ความทุกข์ของเรา มา ทุกข์ซ้ๆ ซากๆ มา นี้ถ้บอกลงว่ “ดอกไม้วในป่า” ก็เหมือนชีวิตเรานี้ ถ้ชีวิตเราใช้ชีวิตไปแบบโลกๆ เขา ใช้ชีวิตไปแบบนั้น มันก็เหมือนดอกไม้วในป่า จะไม่เป็นประโยชน์ ร่างกายนี้ก็เหมือนกับดอกไม้วนั้น ใช้ชีวิตไปโดยล้มตา

ประสบความสำเร้งทางโลกณะ ทางโลกนี้ประสบความสำเร้ง แล้วแต่ทำงานหนักขนาดไหน อาจารย์บอกล้มตาซ้งเดียว ความสำเร้งทางโลกมันก็อยู่ในโลกนี้ถ้ มันจะไปล้สิ้นสุดเอาตรงชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด จะจบเรื่งของโลกต่อเมื่อเวลามันพลัดพรากออกจากกัน เห็นใหม่ นี้ไปล้สิ้นสุดเอาตรงนั้น แต่บุญกุศลมันตามหัวใจนั้นไป ถ้ไม่มีมีการล้สิ้นสุด มันสะสมไป บุญญชชชช การเห็นใหม่

องค้สมเด็จษษษษมาสัมพุทธเจ้าต้องสร้างสมบารมีมา ๔ อสงไขย แสนมหากัป แล้วองค้สมเด็จษษษษมาสัมพุทธเจ้าโคดมสร้างบุญบารมีมานี้ การสะสมมาแล้วบุญกุศลถ้จะแนบกับใจไปๆ ติดดวงใจดวงนั้นไป สะสมไปเป็นบุญญชชชชบารมีไปตลอด แล้วมันพาเกิด พาเกิดดี เกิดสูงเกิดต่ำนี้มันเป็นวิบากกรรม มันเป็นไปถ้ถึงวิบากกรรม เกิดสูงเกิดต่ำ

ดูแต่องค้สมเด็จษษษษมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ สำเร้งเป็นพระอรหันต์ณะ เป็นศาสดาของเรา เวลาไปอยู่กับเวรัญชพรหมณั้ ที่บอกลงว่อดอาหาร ที่ว่คราวตกทุกข์ได้ยากณะ กรรมมันให้ผล แม้แต่เป็นองค้สมเด็จษษษษมาสัมพุทธเจ้า เวลาโลกธรรม ๘ นะ เวลาท่านสอนลูกศิษย์ลูกหา สอนพระณะ “ภิกษุทั้งหลาย บุคคลที่โคณโลกธรรมกระทบกระเทือนที่แรงที่สุดใน ๓ โลกชชชชนี้ ไม่มีใครโคณกระทบกระเทือนแรงเท่าพระพุทธเจ้า”

เห็นใหม่ โคนกล่าวคู่ โคนจาบจ้ง โคนทุกอย่งเลย เวลาจาบจ้ง แม้แต่เป็นองค้สมเด็จษษษษมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เป็นพระอรหันต์ด้วย แต่เป็นพระอรหันต์ อย่งที่ว่านั้นนะ เวลาเขา

กล่าวคู่ เขาจาบจ้วงมา ไม่รับ มันก็ตกอยู่ตรงนั้น กรรมของคนที่จาบจ้วงนั้น กรรมมหาศาลเลย กรรมมหาศาลเพราะอะไร

เพราะถ้าเราเป็นปุถุชน เรามีปัญหากัน เรายังมีการตอบโต้กัน แต่ผู้ที่สิ้นแล้ว ผู้ที่หมดจากกิเลสแล้ว เป็นผู้ที่ไม่ตอบโต้ใจ เป็นผู้ที่ว่าเป็นเนื่อนาบุญ เป็นผู้ที่ไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ เป็นฝ่ายทำข้างเดียว นี้กรรมมหาศาลจะเกิดขึ้น อันนั้นเป็นกรรมของเขา จะชี้ให้เห็นว่า นี้วิบากกรรม การเกิดสูงเกิดต่ำมันจะเกิดไปอย่างนั้น

ถ้าว่าสั่งสมคุณงามความดี ทุกคนจะย้อนกลับมาเลย “เรานี้ทำความดีมหาศาลเลย ทำไมเราไม่ได้ดี”...ต้องได้ดี ทำดีต้องได้ดีเด็ดขาด ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว ตามหลักศาสนาสอนอย่างนั้นเด็ดขาดเลย แต่ทำดีกับสิ่งใด

อย่างเช่น โจรจะออกหากิน เราไปขยับยั้งเขา เขาต้องเก็บเราก่อน เพราะเราไปรู้เรื่องความลับของเขา นี้เราไปบอกโจรอย่าไปทำอย่างนั้นๆ เห็นไหม ทำความดีกับคนนะ ทำความดี สิ่งที่สนองตอบเข้ามา...

ถึงว่าปฎิกาหกใจ ผู้ให้ให้ด้วยความบริสุทธิ์ ผู้รับรับด้วยความบริสุทธิ์ เนื่อนาบุญของโลก บุญกุศลเขตต์ เนื่อนาบุญของโลก อย่างเห็นสมณะที่สงบนี้เป็นบุญกุศลแล้ว แต่เห็นก็เป็นกุศล ได้ทำบุญกุศลขึ้นไปอีก เห็นไหม ถึงบอกให้เราควบคุมใจของเรา

ดอกไม้ไม่มีชีวิต ดอกไม้นี้อยู่ที่คนควบคุมไป แต่มาเปรียบเทียบให้เห็นว่า ดอกไม้เวลาบูชาพระนี้สวยงามขนาดไหน บุญกุศลเกิดขึ้นจากเราเป็นอามิสทาน ปฏิบัติบูชา เราถวายกาย กายนี้เหมือนดอกไม้ดอกหนึ่ง เราถวายปฏิบัติบูชา นั่งปฏิบัติ เดินจงกรมปฏิบัติ ถวายกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี่มันก็เป็นกุศลกลับเข้ามา ปฏิบัติบูชาอย่างนี้ พระพุทธเจ้าสรรเสริญอย่างมาก สรรเสริญเพราะการปฏิบัติบูชา เราปฏิบัติบูชาพระพุทธเจ้า แต่บุญกุศลผลที่เกิดขึ้นเป็นหัวใจดวงที่ปฏิบัตินั้นได้รับทั้งหมด

อย่างเช่นเราทำอะไรถวายในหลวง เดียวนี้ทุกคนถวายในหลวงๆ เห็นไหม ถวายในหลวงแล้วคนทำได้นะ แต่เหตุเพราะจะถวายในหลวง นี้ถวายพระพุทธเจ้าๆ เริ่มต้นใจ แต่พอไป...ดูอย่างพระสารีบุตร มีคนไปฟ้องพระพุทธเจ้าว่า พระสารีบุตรไม่เชื่อพระพุทธเจ้าเลย ไม่เชื่อ จนพระไป

ฟองพระพุทเจ้าว่าพระสารีบุตรไม่เชื่อพระพุทเจ้า พระพุทเจ้าเรียกพระสารีบุตรมา กับเรียกพระอู่กรณีมา

“สารีบุตร เธอไม่เชื่อเราจริงๆ เหรอ”

“แต่ก่อนนั้นเชื่อมหาศาลเลย แต่ปัจจุบันนี้ไม่เชื่อ ไม่เชื่อเลย”

“เพราะอะไร ทำไมเธอถึงไม่เชื่อละ”

“เพราะรู้เอง เห็นเอง ปฏิบัติเข้าไปเห็นเองโดยตามความเป็นจริง”

นี่ย้อนกลับมาที่ปฏิบัติถวายพระพุทเจ้า ปฏิบัติถวายในหลวง เห็นไหม นี่ปฏิบัติไป เชื่อการปฏิบัติถวายเพื่อเขานี้ศรัทธามั่นช้กนำ เชื่อเพื่อคนอื่น ความเชื่อนั้นช้กนำ แต่พอถึงที่สุดแล้วการปฏิบัตินั้นเพื่อเราทั้งหมด

พระพุทเจ้าไม่ขอแบ่งบุญกุศลจากใครเลย เป็นของผู้ที่ปฏิบัติทั้งนั้นเลย แต่อาศัยตัวช้กนำตัวช้กนำ ตัวตั้งออกไป นี่บุญกุศลของเรา เราทำแล้วเราได้หมด ทำดีต้องได้ดี ทำกับเรานี้ได้ดีมาก เห็นไหม อตุตา หิ อตุตโน นาโถ การปฏิบัติคัดคนสำคัญที่สุด แล้วตนดีทั้งหมดแล้ว สังคมดี โลกนี้ดี ดีไปโดยธรรมชาติของมัน เอวัง